

Sygn. akt XXIII Ga 5/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Bolesław Wadowski

Sędziowie: SO Bernard Litwiniec

SO Monika Skalska (spr.)

Protokolant: Anna Krawczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2013 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej

z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 19 października 2012 r. sygn. akt IX GC 87/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XXIII Ga 5/13

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie od (...) akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.156,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 19 października 2012 r. Sąd Rejonowy (...) w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 801,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 758,64 złote tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3) oraz nakazał zwrócić na rzecz pozwanego z kasy Sądu Rejonowego (...) w Warszawie kwotę

73 złote tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego wpłaconej przez pozwaną w dniu 9 marca 2012 r., a zaksięgowanej pod poz. (...) (pkt 4).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych oraz ocenie prawnej:

W wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki (...) o stanowiący własność K. C.. Sprawca szkody posiadał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 21 marca 2011 roku K. C. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego. Tego samego dnia K. C. zawarł ze spółką (...) umowę cesji wierzytelności przysługującej w stosunku do ubezpieczyciela spółki (...) w związku z koniecznością poniesienia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Powód wystawił fakturę VAT na kwotę 3.156,28 złotych brutto tytułem kosztów wynajmu pojazdu marki (...) w okresie od 21 marca 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2011 roku. W fakturze jako stawkę za jeden dzień najmu wskazano kwotę 160,38 złotych netto, podczas, gdy zgodnie z cennikiem opiewała ona na kwotę 160,37 złotych brutto.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejszej sprawie bezsporna jest odpowiedzialność pozwanego.

Wskazując art. 659 § 1 k.c. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że zawarta umowa najmu samochodu zastępczego spełnia wymogi określone przez kodeks cywilny skoro wskazuje podstawy określenia wysokości czynszu, poprzez odwołanie do aktualnych stawek najmu stosowanych przez wynajmującego (taryfy i cenniki). Jednocześnie Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że w świetle swobody umów strony umowy, wbrew wątpliwości strony pozwanej, mogły się umówić, że najemca nie zostanie bezpośrednio obciążony opłatami z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego o ile zawrze z powodem umowę cesji, co nie oznacza jednocześnie, że poszkodowany nie ponosi szkody. Przyjęto, że umowa najmu jest ważna, a co za tym idzie umowa cesji jest skuteczna. Powodowi zatem przysługiwała legitymacja czynna do występowania z roszczeniem w niniejszej sprawie.

Jako podstawę roszczenia powoda Sąd Rejonowy wskazał, że podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 436§2 k.c. w zw. z art. 509§ 1 k.c. Na powodową spółkę została bowiem przeniesiona wierzytelność poszkodowanej w kolizji samochodowej polegająca na poniesionych kosztach wynajmu samochodu zastępczego.

Wskazując art. 822§1 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152 ze zm.), art. 36 ust. 1 ww. ustawy oraz art. 361 §1 k.c., Sąd Rejonowy stwierdził, iż w niniejszej sprawie szkodą majątkową jest pozbawienie uprawnionego możliwości korzystania z rzeczy. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z dotychczasowego pojazdu wskutek jego zniszczenia lub uszkodzenia. Mając to na uwadze Sąd Rejonowy wskazał, że co do zasady powodowi przysługuje prawo do zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego w okresie gdy uszkodzony samochód był niezdolny do użytku, lecz wyłącznie w okresie niezbędnym do naprawy samochodu.

Powód podnosił w toku niniejszej sprawy, że okres wynajmu samochodu zastępczego wynosił od 21 marca 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2011 roku. Powyższa okoliczność nie budziła wątpliwości i wynikała pośrednio chociażby z załączonej faktury VAT, czy też umowy najmu. Dokumenty te nie są dowodem na okoliczność, że wspomniany okres był czasem uzasadnionym i koniecznym do dokonania naprawy uszkodzeń pojazdu. W rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego uzasadniony okres naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 5 dni. Powód w żaden sposób nie wykazała, że uzasadniony i konieczny czas naprawy był dłuższy. W świetle złożonych przez pozwaną dokumentów ciężar wykazania powyższych okoliczności spoczywał na stronie powodowej zgodnie z treścią art. 6 k.c. Za pozostały okres pozwany jako ubezpieczyciel nie może ponosić odpowiedzialności.

Mając powyższe na uwadze powodowej spółce należy się zwrot kosztów wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 801,85zł., to jest za 5 dni przy stawce wynoszącej 160,37zł. brutto. W związku z tym w pozostałym zakresie powództwo Sąd Rejonowy oddalił jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. oraz §6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd z urzędu zwrócił stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części dotyczącej oddalenia powództwa co do zasądzenia na rzecz powoda kwoty 1 764,07 zł, zarzucając:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i sprzeczność istotnych ustaleń sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przez uznanie, iż uzasadniony i konieczny okres naprawy w niniejszej sprawie wynosił 5 dni, podczas gdy z materiału zgromadzonego w sprawie wynika, iż okres ten wynosił 16 dni;

2. naruszenie art. 361 k.c. poprzez uznanie, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za naprawienie szkody jedynie w teoretycznie ustalonym czasie naprawy, podczas gdy normalnym skutkiem kolizji i koniecznością naprawy uszkodzonego pojazdu jest pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z własnego auta przez faktyczny czas trwania naprawy, zatem zwrot kosztów najmu należy się za cały ten okres, mieści się on bowiem w zakresie normalnego następstwa działania, z którego powstała szkoda;

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 1 764,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 24.06.2011 r. do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych; rozpoznanie sprawy także pod nieobecność powoda. W przypadku nieuwzględnienia żądania w punkcie 1. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia - zarówno prawne , jak i faktyczne – poczynione przez Sąd pierwszej instancji za własne.

Niezasadnie apelujący podniósł zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Swobodna ocena dowodów odnosi się bowiem do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem Sądu orzekającego, zaś granice swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego wyznaczają wymagania prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz reguły logicznego rozumowania. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie przekroczył granic swobody sędziowskiej przy ocenie przedstawionych przez strony dowodów. Samo przekonanie strony o innej wadze dowodów i ich odmiennej ocenie niż przyjął Sąd Rejonowy nie jest wystarczające dla zakwestionowania granic swobody w omawianym zakresie. W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te uznać należy za zarzuty stricte polemiczne. W tym bowiem zakresie, w ocenie Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne i ich prawna ocena dokonane przez Sąd I instancji zasługują na akceptację.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak SN w wyroku z 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98, LEX nr 50231).

W ocenie Sądu Okręgowego słuszne jest stanowisko Sądu I instancji dotyczące określenia uzasadnionego czasu naprawy jako 5 dniowego. W niniejszej sprawie dopuszczony został dowód z pisemnej oraz ustnej (uzupełniającej) opinii biegłego sądowego z zakresy techniki samochodowej, ruchu drogowego, wypadków drogowych, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz jakości kosztów napraw powypadkowych. Opierając się na ww. opinii Sąd Okręgowy uznał za pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą 5 dniowy okres naprawy. Biegły wskazał, że uszkodzony pojazd naprawiony powinien zostać w czasie trzech dni roboczych. Dodatkowo należało doliczyć dwa dni – na przyjęcie oraz odbiór samochodu, ustalenie wykazu niezbędnych części zamiennych do naprawy i ich zamówienie oraz dostarczanie. Sąd Okręgowy podziela stanowisko biegłego w tym zakresie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wynajęcie pojazdu zastępczego pozostawało w związku przyczynowym z kolizją i jako takie podlegało kompensacie na zasadzie art. 361 k.c. Orzecznictwo i doktryna są zgodne co do tego że pozbawienie możliwości korzystania z przedmiotów majątkowych stanowi szczególny rodzaj szkody, zwłaszcza gdy zaspokajane są potrzeby, które mogą być zrekompensowane zastępczo w drodze odpłatnego skorzystania z cudzej usługi lub najmu zastępczego (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 LEX nr 1011468). W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, albowiem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwolił na uznanie, że okres 16 dni najmu był uzasadniony. Za przedłużającą się naprawę pozwane towarzystwo nie ponosi odpowiedzialności, gdyż brak związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę w zakresie okresem najmu ponad 5 dni. Przy odmiennym stanowisku ubezpieczyciel byłby odpowiedzialny za nieprawidłowe działania podmiotów, na których czynności nie ma żadnego wpływu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.